

⌘ **AMERICKÝ** ⌘
STŘEDOZÁPAD

⌘ **léto 2005** ⌘

12.7.

Naše cesta vede již potřetí do USA, tentokrát na středozápad do Skalistých hor a Yellowstonu. Jede nás 9 – já s Vládou, Pecháčci, Fučíkovští a naši tři synové Honza, Marek a Tomáš.

Já mám trochu problém, protože před pár dny jsem si zlomila nohu v kotníku, tak jedu s plastovou sádrou na pravé noze.

Z Prahy odlétáme v 10:35. Přestupujeme ve Frankfurtu, již na přestupu proděláváme první americkou kontrolu, která je u odletu všech letadel letících do USA. Díky mé noze nás černoch pouští přednostně a nemusíme čekat. Také do letadla jsem přednostně odbavena, protože hlásí, že první mají nastoupit rodiny s dětmi a invalidé.

Odlet se poněkud komplikuje, již jsme na startovní dráze, když kapitán hlásí, že máme špatnou nějakou regulační součástku a kvůli tomu je nutno se vrátit a vyměnit ji. Trvá to asi půl hodiny.

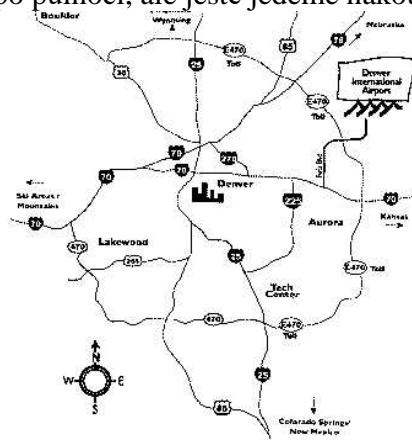
Cesta do Denveru trvá 9 hodin s časovým posunem 8 hodin. Dle mapky z letadla bychom měli letět nad Islandem a Grónskem, ale letíme o dost jižněji – nad Skotskem, Irskem, Labradorem a Velikými kanadskými jezery. Pohled na Labrador je úžasný – jsou tam nekonečné pustiny se spoustou jezer pouze občas protkané cestami. Vlád'a filmuje, ještě nikdy neměl tak pěkné letecké záběry.

V Denveru přistáváme asi s půlhodinovým zpožděním v 15:45, jsou asi značné turbulence, hází to s námi a dosed je hodně drncavý.

Při výlezu nás čeká imigrační kontrola – musíme projít přes úředníky a vystát si na ně dlouhou, téměř hodinovou frontu. Chtěli mě od letadla brát na vozík, ale měla jsem strach, že za to budou něco chtít, tak jsem to absolvovala raději pěšky. Předem jsme vyplnili dva formuláře – jeden jako rodina (něco jako celní prohlášení) a jeden registrační pro každého. U úředníků jsme museli udělat elektronické otisky ukazováčků, ukázalo se, že Renata otisky nemá, a kamerový snímek, a to vše bylo ztotožněno s údaji v pase. Při tom se úřednice vypytavala na spoustu věcí - Honzy co studuje, Vládi co dělá, kde budeme bydlet, kam budeme cestovat, jestli vezeme jídlo.

U východu z letiště jsme usedli do Shuttle Busu a jeli do půjčovny aut National (je spojená s Alameem). Měli jsme tam zamluvená dvě auta – my 4místné auto a ostatní 6místný VAN. Všechno však bylo špatně – naše auto na parkovišti nebylo, tak nám museli dát jiné (o třídu lepší Chevrolet Malibu) a Pecháčkům auto nejelo, tak ho také měnili.

Konečně asi v 7 hodin večer vyrážíme a jedeme rovnou do motelu M6, který máme rezervovaný. Průjezd Denverem po dálnici je naprosto pohodový. Jsme dost unavení, protože podle našeho času je již dávno po půlnoci, ale ještě jedeme nakoupit nejnnutnější zásoby.

13.7.

Ráno se všichni budíme velice brzy, protože časový posun dosud působí.

Vyrazíme až v 9 hodin, není kam spěchat. Mladí oši na naše obě auta umisťují české vlaječky – my ji máme na zadním okně auta, Pecháčci na anténě.

Jeli jsme do centra Denveru a podnikli malou projížďku mezi mrakodrapy. Je zde typická čtvercová síť ulic, skoro všechny ulice jsou jednosměrné, sudé jdou jedním směrem a liché opačným. Zaparkovali jsme přímo u Kapitolu. Pokoušeli jsme se zaplatit za parkoviště, ale nepochopili jsme systém - do škvíry dle čísel jednotlivých stání se snad mají naházet mince, ale stejně je nemáme, tak to necháváme být a jdeme si prohlížet Kapitol. Je umístěn přesně jednu míli nad mořem, tedy 1609 m.n.m, nejvyšší schod je mílový. Budova je částečně v rekonstrukci, tak tu pro lidi nejezdí výtah. Mě nahoru svezl jeden stavební dělník. Ve třetím patře pod kupolí je obrazová galerie všech amerických prezidentů s uvedením doby jejich prezidentování. Budovu je možno volně procházet a přitom tu vidíme různé dveře se jmény senátorů.

Ostatní ještě šli na prohlídku Civic parku a hlavní pěší zóny 16. Street Mall, na níž se kus svezli zadarmo elektrobusem.

Z Denveru jsme vyrazili na jih. Cestou jsme nakoupili v Larkspurnu a dali si k obědu grilované kuře.

Dál jsme jeli ještě asi 100 km do Colorado Springs (dle ukazatelů Colo Spgs). Přihlásili jsme se v motelu a chtěli se koupat, ale řekli nám, že pokoje budou až po třetí hodině, tak jsme se jeli podívat do parku 7 Falls tedy Sedm vodopádů. Platilo se tam 8,7 \$ za osobu, protože v ceně byl i výtah skalou. Toho jsem využila a vyvezla se na vyhlídku na všechny vodopády. Po 220 schodech podél vodopádů nahoru již jsem nešla, ostatní samozřejmě ano a ještě si nahoře udělali krátkou vycházku k Nočnímu vodopádu.

Pak jsme se ještě stavili ve starém městě v Colo Spgs. Jsou tam ulice se starými domy, v nichž jsou v přízemí krámy hlavně se suvenýry. V parku stál nejstarší dřevěný dům v Colo z r. 1859. Byla to taková malá boudička, ale původně byl v něm umístěn kapitol.

V podvečer se všichni koupali v bazénu u motelu. Bylo to však docela malé plivátko. Večer jsme byli dost unavení a šli brzy spát.

14.7.

Ráno jsme nemuseli balit, protože v tomto motelu jsme měli zůstat i další noc. Vyrazili jsme po 8. hodině a jeli jsme k indiánským obydlím Manitou Cliff Dwellings, což byly budovy vestavěné pod útesy. Celé jsme si je mohli prolézt. Kromě toho tam byla budova s muzeem a velkým obchodem se suvenýry. Vláďa si tam koupil CD s indiánskou hudbou a spolu s Pavlem klobouky a já tričko.

Pak jsme jeli na horu Pikes Peak. Je vysoká 4300 metrů a až na vrchol vede silnice. Za vstup jsme zaplatili 10 \$ za osobu, Pecháčkům a Fučíkům stačilo 35 \$ za auto. První část cesty byla perfektní asfaltka, pak se silnice změnila v prašnou. S krátkými zastávkami a hojným filmováním jsme dorazili co nejvýše to šlo.

Vyfotili jsme se u cedule s označením výšky a v občerstvení si dali jídlo, pánové pizzu a já chilli fazole. Většina z nás se tam necítila moc dobře, Vláďu bolela hlava

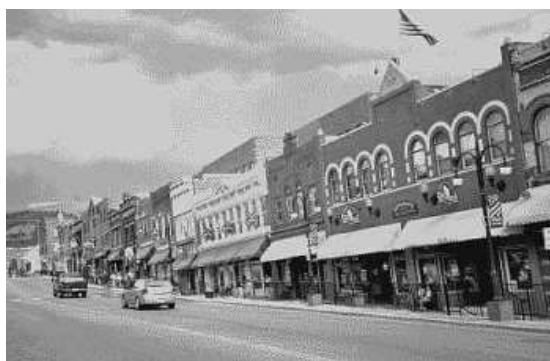
a bylo mu divně a proto spěchal co nejrychleji dolů. V prospektu, co nám dali u vjezdu, jsem se dočetla, že kardiaci a lidí trpících respiračními obtížemi by neměli nahoru jezdit a že je tam polovina kyslíku než na úrovni moře. Svahy byly místy pokryty zbytky sněhu.

Cestou dolů stála boudička s povinným měřením brzd – změřili nám teplotu na kole, měli jsme 350 a povoleno bylo pouze 300, tak nám doporučili, že máme asi na 20 minut odstavit auto. Bylo to tím, že Vláďa neuměl moc dobře využít na automatické převodovce funkci L na sjezd z kopce a pořád brzdil.

Přestávku jsme využili rýžováním drahokamů. Na rýžování se dal koupit pytlík s pískem, ale my jsme použili již vyrýžovaný materiál na konci dřevěných korýtek proplachovaných vodou, a podařilo se nám získat pár kousků – zelené, modré a fialové kaménky.

Cestou zpět jsme odbočili k přehradním nádržím Cotamount a projeli si krátkou odbočku, kde byl zajímavý přepad z jezera. Kratoučká vycházka vedla k jezeru s piknikovým posezením.

Další naše cesta vedla do Cripple Creek – bývalého zlatokopeckého městečka. Do dolů tu vede parní železnice, ale my jsme si prošli pouze hlavní třídu. Stojí zde domy napodobující starý styl, protože původní dřevěné v roce 1807 lehly popelem. Skoro ve všech barácích jsou kasina, tedy ohromné herny s automaty.

Nad Pikes Peakem se sbírala bouře a silně se blýskalo, tak jsme se vrátili po stejné cestě a nejeli raději po vedlejšce.

Cestou jsme poprvé brali benzín a hned byl problém. Nevěděli jsme jaký benzín vůbec brát, tak jsme zvolili průměr (mají tu 82, 85 a 88 okt.). Tankování kartou přímo u stojanu se nepodařilo, tak jsme namačkali placení kartou vevnitř.

Přijeli jsme na motel, ale pokoje byly zablokované. Magnetickými kartami jsme se do nich nemohli dostat, protože byly překódované, tak jsme to museli jít nahlásit do recepcce.

Na večeri jsme jeli autem do Waffle House, bylo to sice jen pár kroků od motelu, ale nebyl tam chodník. Byl to trochu lepší fastfood – já si dala salát s kuřecím masem a Vláďa s Honzou mleté bifteky se zapečenými asi bramborovými těstovinami a salátem.

15.7.

V noci byl slejvák a ráno v televizi ukazovali, jak v některých místech byly přívalové deště, až 2,5'' srážek, tj. cca 65 mm.

Vyrazili jsme do příměstského parku Garden of the Gods s bizarnímu červenými skalami, na něž byl seshora úchvatný pohled. Park je zadarmo a vede jím okružní silnička s několika zastávkami. Z jednoho místa jsme podnikli (já tedy ne celý) okroužek okolo skal. Na konci parku čněla skála Balanced Rock, ale aby náhodou nespadla, byla podbetonovaná. Okolo ní se na skalách rojilo plno lidí.

Jeli jsme asi 40 mil na východ k městu Florissant do národního parku Fossil Beds. Mělo se v něm platit 3 \$ za osobu, ale koupili jsme si permanentku do Národních parků za 50 \$ za auto. Já jsem v parku podnikla půlmílový okroužek, ostatní mílový. Bylo tam řada zkamenělých pařezů ohromných stromů, zřejmě sekvojí. Ty největší hned u Vizitor centra zastřešili, aby se jim nerozpadly. Rangerka tam návštěvníkům vykládala o vzniku těchto zkamenělin. Ve Vizitor centru měli spoustu otisků rostlin na kamenech.

Na stolečcích u Vizitor centra jsme si dali oběd z vlastních zdrojů a pak se ještě stavili u farmy Hornbeků, která byla také součástí parku. Tvořily ji roubené stavby z r. 1878 - obytná a tři zemědělské.

Pak jsme projeli část Skalistých hor, jeli jsme průsmykem asi 3,2 tis. metrů vysoko a dostali jsme se na náhorní plošinu, která vypadala dost vyprahle, i když tam zrovna zuřil silný slejvák a krajina vystupovala neskutečně z mlhy. Pak jsme projeli druhý pás hor a sklesali do městečka Buena Vista. Před ním jsme se pokochali vyhlídkou na další pás většinou zasněžených hor, které se vypínaly do výšky přes 4 tis. metrů.

Jeli jsme asi 15 mil na sever a poté zahruli do údolí Clear Creak. V tomto údolí se těžilo v 19. a počátkem 20. století stříbro a po původních městečkách tam zůstaly zbytky. Jedno městečko Viksburg bylo jako muzeum, povalovaly se tam pozůstatky důlních strojů a jeden barák byl volně přístupný se zařízením za prosklenými stěnami. Zapsali jsme se tam do pamětní knihy. Za poslední 2 roky to tu navštívilo 7 cizinců, z toho 1 Čech. Za ohradou stály další dřevěné sruby, které však byly soukromé.

Jeli jsme dále divokým údolím podél hustě obrostlého potoka, na několika místech jsme viděli bobří hráze a hromady dřeva. Dojeli jsme takřka na konec údolí, až do posledního městečka Winfield. Stála v něm ukázková školička z počátku 20. století a typický domek horníka. Většina ostatních domků byla upravena na rekreační objekty. V celém údolí vesele panoval tremping – byl pátek odpoledne a mířilo tam plno aut - volně se utábořovali po celém údolí nebo přijížděli na chaty.

Vrátili jsme se do Buena Vista a dle plánu měli dojet do městečka Gunnison. Původně jsme chtěli jet po hlavní silnici, ale našli jsme vedlejší cestu, která nám připadala kratší.

Jeli jsme tedy přes Coton pass ve výšce 3,8 tis. metrů. V průsmyku měli ceduli, že se jedná o kontinentální rozvodí. Nahoru vedla krásná asfaltka, vystoupali jsme to neuvěřitelně jednoduše. Dolů to bylo poněkud horší. Cesta se změnila na prašnou a vinula se neskutečnými serpentýnami. Do vesnice Taylor Park dole v údolí to bylo 13 mil, i když na mapě to vypadalo na polovinu.

Pak nás ještě čekalo 30 mil údolím řeky Taylor, takže oproti hlavní silnici jsme zřejmě kilometry neušetřili, ale cesta byla určitě hezčí. Většinou zalesněná a nad námi se vypínaly parádní skalní útvary.

Údolí bylo opět silně rekreační – bylo tam plno srubů, plno tábořišť a půjčovny raftů na sjíždění řeky. Do cíle naší cesty Gunnisonu jsme dojeli až po 8. hodině. My s Vlád'ou jsme nikam nešli a povečeřeli instantní nudle, ostatní jeli do čínské restaurace. Honza si dal kuře s brokolicí. Rýži dodali všem společně ve velké míse. Kluci se ještě potom procházeli městem. V jedné hospodě dokonce hráli na kytary, ale vpouštěli tam až od 21 let a vyžadovali na to doklad. Mladší zřejmě pařili v autech, protože jezdili sem tam auty s hlasitě řvoucí muzikou.

Byli jsme ubytováni v motelu Super 8, který je kvalitativně na vyšší úrovni a tento byl obzvlášť perfektní. V koupelně, kromě mýdla a šamponu, byla i zubní pasta, další lepší mýdlo a toaletní ubrousky. Byl tam kávovar a k dispozici káva s kofeinem i bez kofeinu a kakao.

16.7.

Motel byl také se snídaní, ale ta mne moc nenadchla. Všechno bylo sladké – různé müsli do mléka, muffiny, nějaké keksy a tousty, které se daly strčit do toustovače a pomazat marmeládou.

Ráno jsme nakoupili v Supermarketu Safeway, kde jsme si pořídili slevovou kartu. Jen na balení piv jsme ušetřili 1,5 \$.

Pak jsme jeli k přehradě Blue Mesa Reservoir v parku Curecanti na řece Gunnison. Všichni se šli koupat, ale protože voda byla dost studená, tak tam nevydrželi moc dlouho. Pokračovali jsme do národního parku Black Canyon. Leží na řece Gunnison a je dost úctyhodných rozměrů, v největší hloubce dosahuje až 800 metrů. Hlavně na počátku dělal svou tmavou barvou čest svému jménu, dále byly místy vidět barevné pruhy. Zastavovali jsme na různých vyhlídkách, ze kterých jsme koukali do kaňonu. Kvůli hroznému hicu jsme některé vyhlídky museli vynechat.

Pak už nás čekal jen přesun dost pustou krajinou s kopci, které vypadaly jako výsypky, do města Grand Junction, kde jsme měli zajištěné ubytování. Teplota tam dosahovala 103°F (což je 36,5°C).

včetně malé vysílačky.

Krátce po příjezdu jsme se šli koupat do bazénu a i já jsem se smočila. Jeden Američan mi radil, ať si dám na sádro igelitový pytlík. Přitom jsme tam byli svědky zásahu policie. Dva policajti odváděli chlapa v želízkách. Pak tam ještě chodili další a zjevně někoho hledali a naši spolukoupající jim zřejmě dávali nějaké informace. Honza říkal, že asi hledají ženskou se dvěma dětmi, kterou urychleně chvíli předtím odvezli mokrou v plavkách v autě. U bazénu po nich zůstaly věci,

17.7.

Ráno jsme jeli asi 15 mil na západ. Naším cílem byl národní park Colorado National Monument. Dovnitř po nás nikdo nic nechtěl, protože strážkyně zrovna vřela vlajku, ale stejně bychom tam jeli na National pass. Park je ohromný kaňon na kraji útesů vypínajících se vysoko nad okolní krajinou. Jede se po okraji a je tu řada vyhlídek, z každé to vypadá jinak. Ve Vizitor centru byli zrovna nějakí motorkáři a vykládali o tom, že viděli velikého hada a hledali podle obrázku, který to byl. Útvary v kaňonu trochu připomínaly Bryce kaňon – byly to načervenalé útvary sloupovitého tvaru.

Překládali jsme názvy útvarů a Pipe organ jsme přeložili jako trubicový orgán, správně to byla varhanní trubice, ale vypadala spíše jako orgán.

V kaňonu Utte (Utahů) byla perfektní ozvěna, Pecháček tam napřed křičel Kašpárek a potom ostatní přidávali různá nepublikovatelná slova.

Z parku jsme vyjeli asi v 11 hodin a čekal nás přesun 210 mil na východ do Denveru. Cestou jsme se rozhodli, že se někde najíme a stavili jsme se v bufetu Subway, což byla bagetárna. Dle

přání udělali každému bagetu – bylo možno zvolit druh housky, salámový podklad i zeleninovou náplň a dresink. Málem se to nevešlo do pusy a sníst se to taky skoro nedalo.

Projížděli jsme kaňonem Glenwood, v němž teklo Colorado, vedla železnice a dálnice. Zastavili jsme na dvou odbočkách a pozorovali četné vodáky, kteří tu sjížděli docela divoký úsek, mezi nimi dokonce někteří plavali pouze na nafukovacích duších.

Cestu po dálnici jsme urazili dost rychle, tak jsme ještě podnikli asi 30 mílovou zajižďku po panoramatické silnici do města Leadville. Jeli jsme po hraně hlubokého kaňonu a překonali sedlo ve výšce 3,5 tis. m.n.m. Leadville je docela příjemné městečko, tak jsme si ho trochu prochodili. Jezdí v něm historická parní trať, ale již bylo pozdě a vagóny byly odstaveny kus za městem a nedalo se k nim dostat.

Nakoupili jsme v supermarketu Safeway a měli jsme mít útratu asi 30 \$. Vlád'a chtěl platit kartou, ale prodavačka to nějak neuměla a tahala Vlád'u k jiné pokladně, kde to chtěla markovat znovu. Přišel však nějaký vedoucí, kterému se to podařilo, a za nepříjemnosti nám dal slevu 10 \$.

Dolů z hor na dálnici jsme dojeli dost rychle, ale u města Charlesville začala zácpa a popojížděli jsme pouze krokem. Jednalo se zřejmě o nedělní návrat do metropole. V zácpě jsme jeli asi 15 mil, pak se dálnice rozšířila na tříproudou a rozjelo se to. Do motelu v Denveru jsme dojeli, když se již skoro stmívalo, v 20:20. Byl to stejný motel z počátku naší cesty.

18.7.

Dnešní den jsme podnikli celodenní výlet do Rocky Mountain. Pěstovali jsme typickou americkou turistiku – popojížděli jsme přes horský masiv a vystupovali pouze na parkovištích a vyhlídkách. Napřed jsme se prošli kousek k vodopádům na řece Roaring, které vznikly nahromaděním splavených kamenů – z dále pak byl teprve vidět jejich ohromný rozsah. Byly tu krásné vyhlídky na hory vyšší než 4 tisíce m.n.m. Poobědvali jsme na novém parkovišti v Hidden Valley, které dosud ani není na mapě a vypadá to tam dost neutěšeně, protože to ještě není vůbec zarostlé. Ale pobavili jsme se pohledem na čipmаны a barevné ptáčky.

Serpentinami jsme vystoupali nad hranici lesa přes 3 tisíce metrů a pak již se pohybovali spíše po hřebenech, počasí bylo neskutečně krásné, na obloze ani mráček a vzhledem k vysoké nadmořské výšce příjemná teplota okolo 20°C. U zastávky Rock Cut šli všichni kromě mne a Vládi na krátkou vycházku tundrou, došlo se až k bizarnímu kamennému útvaru. My zatím pozorovali vůbec ne plaché sviště. Vlád'a se v těchto výškách necítil vůbec dobře a chtěl

co nejrychleji dolů. Museli jsme však ještě překonat nejvyšší bod naší trasy 3.712 m.n.m. Cestou jsme viděli nějaké jeleny, kvůli nimž byla zácpa na silnici - auta stála a lidé fotili.

Za alpským Vizitor centrem, které seznamovalo s místní faunou a florou, jsme již začali klesat. Přejeli jsme opět kontinentální rozvodí, které tu kupodivu bylo ve výšce jen 3.279 m.n.m. a klesli k počátkům řeky Colorado. Její pramen není moc jasný, má rozsáhlé prameniště, ke kterému se dá jít, ale na to jsme již neměli dost času.

Cestou jsme třikrát viděli losici. Vypadalo to jako nahrané, protože se vždy pásala u parkoviště a vyhlídky. První z nich stála po břicho ve vodě a požírala něco ze dna, poslední stála jen asi 2 m od silnice.

Pak jsme se ještě stavili u jezera Shadow Mountain Lake, kde se Pavel trochu vycachtal, a poté v městečku Grand Lake, vypadající jak z Divokého západu, kde jsme si dali pivo v perfektním lokále. Večer se tam mělo hrát.

Poměrně pozdě ve 20:30 jsme se vrátili do stejného motelu v Denveru.

19.7.

Opět jsme jeli stejnou cestou přes město Estes Park do Rocky Mountain. Cestou jsme zastavili u rázovité restaurace Vila Tatra. Vlály na ní americká, polská a česká (respektive zřejmě československá) vlajky a na jídelníčku měli různé polské speciality. Bohužel bylo zavřeno.

Do parku jsme tentokrát vstoupili branou Beaver Meadows a jeli do části parku vytvořeného ledovcem – do morénového parku. Tam byl naplánován 9 km dlouhý okruh k jezerům Cub a Pool. Toho jsem se samozřejmě nemohla zúčastnit, tak jsem se kousek svezla zadarmo Shuttlebusem do morénového muzea. Řidič napřed nemohl pochopit, kam to vlastně chci, když jsem řekla: „Tu muzeum“, až po chvíli mu to zapálilo a řekl: „O.K., tů mjúzeum“. V muzeu byl vysvětlen vznik místních hor a každý si pomocí kola nebo páky mohl vyzkoušet, jak se zvedalo pohoří. Dalším busem jsem se vrátila k autu a šla kus po cestě k Farm Lake Trail, po níž se měli proti mně ostatní vracet.

Z místa parkoviště aut jsem ještě šla kus po cestě, ale pro mne byla dost divoká, tak jsem pouze došla ke krásné říčce a vrátila se zpět. Zrovna tam šli nějakí lidé a říkali, že viděli medvěda a ukazovali ho na digitálním foťáku. Posadila jsem se na lavičku a komunikovala s pánem, který tam také čekal. Říkal, že čeká na dceru, ale nemohl jít s nimi, protože ho bolí koleno. To se toho dá dozvědět, i když člověk neumí skoro jazyk.

Po 3 hodinách od počátku výletu jsem se vydala pomalým pajdáním na cestu zpět, cestou mne dohnali Honza s Tomášem, ostatní přišli až později k autu. Jezero Cub bylo velice romantické, pokryté lekníny do kruhu. Pak ještě vystoupali kus nad něj k soutěsce Pool, kde potok vymlel kulatou roklinku. Medvěda nepotkali.

Pokračovali jsme dál a zastavili u jezera Sprague – malé jezírko bylo prorostlé keři a mezi nimi plavalo plno kachen, po pár krocích bylo další větší jezero obklopené lesem.

Ještě jsme dojeli na konec silničky, kde bylo východisko dalších cest k řadě ledovcových jezírek. Neměli jsme však již mnoho času, tak jsme pouze obešli jezero Bear Lake, které připomínalo tatranská plesa a odrážely se v něm okolní lesy a štíty.

Večer jsme dojeli do městečka Fort Collins a ubytovali se v motelu M6 přímo u dálnice, takže z městečka jsme neviděli nic.

20.7.

Ráno jsme vyrazili po dálnici směrem na sever a po pár kilometrech překročili hranici do Wyomingu. Kousek za hranicemi bylo informační středisko, do něhož jsme vtrhli jako stádo kobylek a vyplenili všechny prospekty. Já jsem je cestou studovala a vymyslela další vylepšení naší trasy.

Jeli jsme po dálnici č. 25 pořád na sever, krajina byla spíše plošší, ale občas se v ní objevily různé skalnaté útvary, zpočátku byla celkem zelená, ale pak čím dál tím víc vyprahlejší. Zajeli jsme do státního parku Glendo, který je okolo přehrady stejného jména. Platilo se tam vstupné 4 \$ za auto, Wyominžané to měli za polovic. Dojeli jsme ke hrázi, která, i když byla hodně vysoká, byla sypaná. Pak jsme si prohlédli elektrárnu, u které byl zvláštní vysoký komín, na jehož význam jsme nepřišli.

V jedné zátoce jsme si našli místo na koupání. Byly tu deskovité odlupující se kameny, tak jsem je prohlížela a našla jsem kámen s otiskem větviček plavuně, což podnítilo ostatní ke hledání. Odvezla jsem si sebou několik zvláštních kamenů – jeden jakoby se semínky, další jako ulitu a plochý kámen asi 1 dm² s krásnými větvičkami nalezený Vládou.

Cestou jsme se nad plán stavili v parku Natural Bridge. Byl to spíše kemp v kaňonu a řeka tam protékala pod skalou tvořící most. Dalo se tam brodit pod ním i lézt na vršek. Okolo byly vysoké načervenalé útesy. Kousek před parkem jsme viděli stádo bizonů, ale bohužel dost zdálky, upozorňovala na ně pouze směrovka na bizoní farmu.

Dojeli jsme do města Casper, kde jsme se ubytovali opět v motelu M6, většina se vyčvachtala v bazénu a pak jsme jeli do města na večeři. Cestou do motelu jsme viděli čínský bufet, tak jsme vyrazili tam. Za 8,85 \$ si tam každý mohl dát, co sní. Všichni jsme se tam celkem nechutně přejedli. Mirek si dokonce nabral trochu z jídla pro zaměstnance a ti se na něj proto velice nevlídně dívali. Naše skupina se jim asi moc nevyplatila, protože nám přinesli účet ke stolu a tím dali najevo, že už máme končit, kdežto jiní platili až při odchodu. Snažili jsme se totiž ochutnat od všeho, co tam měli, a bylo toho nepřeberně. Na závěr jsme si ještě dali sladkou tečku v podobě ovoce s pudinky a rosolem.

21.7.

Ráno jsme se jeli do podívat do pevnosti Fort Caspar. Z toho později vznikl název města Casper a bylo podle jednoho vojáka, který se tu dokázal ubránit před Indiány. Měli tam muzejní expozici a venku postavené domky pevnosti, které byly autenticky zařízené a vše se dalo prohlédnout. Vlášda tam koupil valchu s nápisem Family size, kterou předpokládáme, že využijeme jako hudební nástroj na chalupě.

Pak jsme jeli podél kopců až do městečka Buffalo a z něj pak přes pohoří Big Horn. Cestou jsme se zastavili u jezera Meadowlark Lake na oběd a kaňonem Ten Sleep (10 spáčů) sjeli do

města Worland. Cestou jsme viděli plno ropných čerpadel, tak jsme se u jednoho z nich zastavili, abychom si ho prohlédli.

Dojeli jsme do města Thermopolis, které trochu připomíná Pamukkale. Jsou tu totiž kaskádovité skály, přes které přetéká voda. Na rozdíl od Pamukkale je to mnohem barevnější a voda stéká do říčky pod skalami. U skal je malý aquapark s poměrně drahým vstupným, ale také městské lázně, které jsou zadarmo. Řekli nám, že v bazénu je možné být maximálně 20 minut. On by to totiž nikdo ani déle nevydržel – voda byla silně alkalická a teplá asi 39°C. Pod hladinou byly stupně na sezení a aby jí ještě neohřívalo

sluníčko, byla nad vodou postavena lehká stříška.

Pak jsme se jeli podívat k pramenům, vypadaly jako antické a měli tam obrázky z tam pořádaných indiánských slavností. V rámci městského parku jsme vjeli do ohromné ohrady, v níž pěstovali stádo bizonů. Po krátkém projíždění jsme je objevili na malém kopečku, bylo to asi 20tihlavé stádečko.

Na ubytování jsme jeli zpět do města Worland, kde jsme se ubytovali v motelu Super 8, protože v Thermopolis se žádné ubytování v přijatelné cenové úrovni nedalo sehnat. Tato 8 byla spíše slabší, nebyl tam bazén a i další vybavení bylo skromnější.

22.7.

Ráno jsme měli snídani tzv. Start up, která je velice jednoduchá – čaj, káva, tousty s marmeládou nebo muffiny, prostě pro nás nic moc, ani nebylo kde to sníst, člověk si to musel vzít na pokoj.

Ráno jsme jeli opět přes Thermopolis do indiánské rezervace Wind River. Silnice vedla kaňonem řeky Wind River s krásnými skalami, spolu se silnicí tu vedla i železnice. Dojeli jsme k ohromné vodní nádrži Boysen, kde jsme mysleli, že se budeme koupat, ale okolí bylo dost vyprahlé, břehy strmé a na koupání to moc nevypadalo. Slibovali jsme si něco od největšího města indiánské rezervace Rivertonu, ale bylo tam pár roztahaných baráků a Indiáni žádní. Zastavili jsme na kraji města u krámu Trading Post, což byl bazar se vším možným, i před krámem ležely různé kusy nábytku a vedle stohy ledniček a sporáků. Vláďa váhal nad koupí pomalované buvolí hlavy, ale stála 125 \$, což bylo přeci jen trochu moc. Nakonec koupil pár starých automobilových značek, já koupila Ivče hrníček se slonem a půllitřík na chalupu.

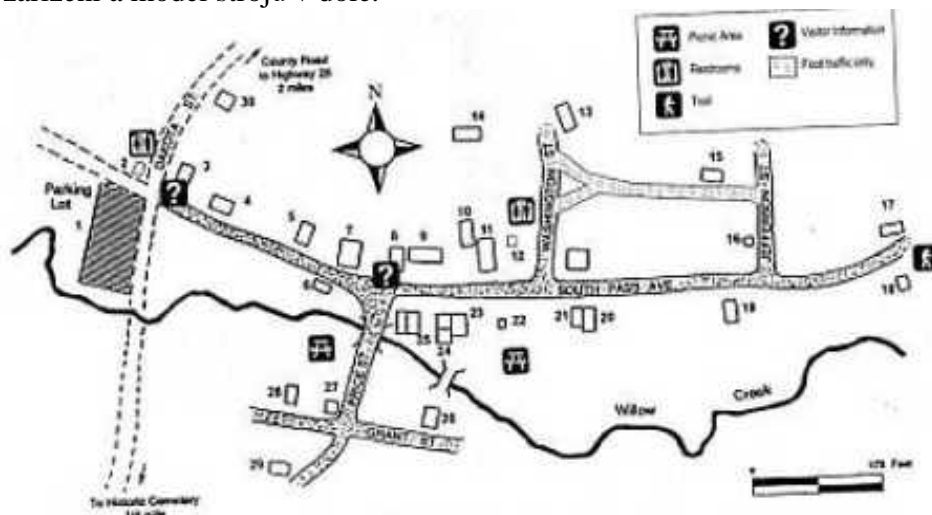
Pak jsme zastavili u misie St. Stephens. Stál tam katolický kostelík s indiánským pomalováním a ve staré škole bylo indiánské kulturní centrum. Tam jsme si prohlíželi indiánské výrobky a fotografie indiánských rodin. Chtěla jsem vyjít od záchodků zadním vchodem a na zemi u dveří ležela, myslela jsem, že chcíplá myš, byl to však živý netopýr. Trochu jsem do něj strčila a dost nepříjemně zaskřehotal. Když jsem tam poslala ostatní, ať se na něj jdou podívat, už tam nebyl.

Kousek za vesnicí byl křesťanský arapažský hřbitov. Byl bohatě zdobený umělými kytkami a různými lesklými korálky, většinou s dřevěnými kříži, i když někteří měli i totemy.

Dále jsme jeli na jih do dvou Ghost Townů – opuštěných měst duchů. Napřed jsme byli v Atlantic City, kde jsme zapadli do hospody a dali si černé pivo Teton Alle, v perfektně

chlazených púllitrech vyndaných z mrazáku. Pak jsme obešli vesnici dle mapky. Bylo tam pár původních domků. Nejstarší barák byl asi z roku 1860 a měl tak 2 x 3 m. Kostelík byl volně přístupný a navíc v něm byly složeny nějaké krabice. Pak jsme ještě šli do suvenýrového obchodu. Koupili jsme si s Vládou trička, já čínské s drakem.

Další město bylo South Pass City. Na vjezdové tabuli bylo psáno, že má asi (about) 7 obyvatel. Tady to bylo perfektně udržované, ale platil se vstup 2 \$. Do všech objektů se dalo nahlédnout, byly zařízené, ale koukalo se dovnitř skrz výklad. Městečko bylo těžařské, kus nad ním byl zlatý důl, který se opravuje a zřejmě bude součástí expozice. V jednom baráku vytvořili ukázkou dolovacích zařízení a model strojů v dole.

Další naše zastávka byla ve Fort Washakie. Napřed jsme se podívali u indiánského hřbitova na pomník Sacajawey, což byla Šošonka, která žila s Francouzem a dělala prostřednicí mezi indiány a bělochy. O kus dál na vojenském hřbitově byl pohřben indiánský náčelník Washakie, který zemřel v roce 1900 ve 102 letech a byl tvůrcem míru s bělochy. Ještě jsme se tam zastavili v suvenýrovém obchodě, kde měli nepřeberné množství triček – Honza si koupil triko s indiánem a vlkem.

Začal se zvedat silný vítr, skoro vichřice, blýskalo se a autem na silnici to úplně cvičilo. Večer jsme slyšeli v televizi, že v Rivertonu byl uragán a napáchal tam značné škody.

Dojeli jsme do městečka Dubois a ubytovali se v motelu Super 8. Měli tu malý vířivý bazén a kluci se šli do něj namasírovat.

Já jela s Pecháčky a Fučiky do města. Viděli před městem rodeo, tak jsme tam zamířili. Z plakátů jsme věděli, že to začalo už v 8 hodin, a bylo později. Pustili nás tam všechny dohromady za 10 \$, jinak byla cena 5 \$ za osobu. Chvíli jsme se dívali – dvojice honily telata a chytaly je lasem za rohy a za zadní nohu. Pak následovalo dětské rodeo – děti jezdily na ovčích. Za chvíli se spustil šílený slejvák a my se schovali pod plachtu stánku s pivem. V největším dešti tam asi 50 dětí honilo po placi malé telátko.

Další byla jízda na divokém býku – odvážlivec musel vydržet na býku do zvuku sirény, což se podařilo jenom asi dvěma, ostatní padali velice záhy. Mezitím opět silně pršelo, takže skoro všichni diváci prchli.

Po rodeu jsme se ještě chvíli stavili ve městě v baru. Měli tam karaoke a nějaké slečny se snažily o zpěv. Dali jsme si whisky za 2,6 \$. Začal tam s námi komunikovat nějaký místňák, kterému ale naše země vůbec nic neříkala, ale napřed ani nepochopil, co to je rodeo – holt u nich

se to říká „roúdeou“. Byl to lokální patriot a tvrdil, že u nich je příroda daleko krásnější než v Yellowstoneu.

Když jsme se vrátili, Vlád'a už spal.

23.7.

Ráno jsme vyrazili do národního parku Grand Teton. Jeli jsme do místa Colder Bay, kde bylo Vizitor centrum a muzeum indiánského umění. Podnikli jsme okružní vycházku okolo poloostrova. Ze severní strany se rozprostíraly krásné kamenité pláže lemované divokými pařezy a suchými stromy.

Pak jsme jeli k jezeru Stringh, od něhož vedl 3 km okruh k jezeru Leigh Lake. Já jsem šla asi polovinu, pajdala jsem hustým divokým lesem podél jezera, které vypadalo spíše jako klidná širší řeka. Došla jsem k malé plážičce s lavičkou a pozorovala americké pseudovodáky – pádlovali třeba oba na stejné straně nebo střídali strany, na jedné kanoi dokonce jela 5 členná rodinka a protože se tam pořád nějak plácali, vylezla maminka – měla vodu jen kus nad kolena, a táhla loď za sebou, tatík si nahazoval udici a děti visely na šňůře za lodí.

U jezera pobývala spousta lidí a rekreovali se ve vodě či u ní. Na jednom místě jsem si poslechla 3 muzikanty, kteří hráli na kládě přímo u vody – kytarista, mandolínista a harmonikářka. O kus dál jsem narazila na českou rodinku – pozdravila jsem a pán říkal, že je v USA na univerzitě a rodina za ním přijela na prázdniny.

Ubytování jsme měli kousek jižně od parku v Jackson Hole. V recepci tam seděl Slovák, tak nám radil, kam jít večer na jídlo a pak na pivo. Jeli jsme ale auty do centra, což bylo asi 3 míle, a prohlédli si hlavní třídu ve stylu Divokého západu a náměstí s parkem a uprostřed s pomníkem a se čtyřmi bránami z paroží jelenů Wapiti, tj. angl. Elků.

Na večeri jsme zašli do thajské venkovní restaurace. Objednali jsme si různá jídla a servírka si kupodivu přesně pamatovala, co si kdo objednal. Většinou jsme si dali saláty s přídatkem masa nebo mořských potvor, bylo to dost ostré a s nějakým ne moc dobrým kořením. Jitka měla jen předkrm – 3 kuřecí nožky a tak se s ní Tomáš musel rozdělit o své jídlo. Po večeri jsme si dali ještě chvíli rozchod. I když byla dost pokročilá doba, skoro vše bylo ještě otevřené. Nechala jsem se na ulici vyfotit u vycpaného bizona. V jednom krámě prodávali různé vycpaniny zvířat – vycpaný medvěd nebo bizon stáli 5 tis. \$ a los 10 tis. \$.

Večer jsme ještě šli do sportbaru, který nám doporučil recepční. Řidiči nás vyložili u baru a odvezli auta do motelu. Bar sloužil zároveň jako pizzerie a tak Fučíci neodolali a dali si ještě pizzu. Čepovali tu neskutečné množství piv – 26 druhů. Já jsem si dala osvědčeného Buddweisra za 3 \$. Chlapi experimentovali a dávali si různé druhy lepších piv za 4 \$ pintu. Vlád'a měl kromě jiného Alasku, Pavel Grand Teton, ale mně to moc nechutnalo. Servírka byla moc ochotná a snažila se mluvit tak, abychom jí rozuměli. Do motelu s ohledem na moji pomalejší chůzi (nechtěli mě nechat jít napřed samotnou) jsme dorazili až po 12. hodině. Kluci ještě seděli na lavicích vedle bazénu a popíjeli červené víno. Družili se tam s nějakou místní holkou, která si s nimi dávala rande na náměstí u pomníku, kde jak jsme viděli, se schází místní mládež. Pití kluků mělo později následky – Tomáš zvracel v noci a Marek příští den dopoledne.

24.7.

Tento den jsme měli celý vyhrazený pro Yellowstone. Jeli jsme do něj opět částečně přes Grand Teton.

Do parku jsme přijeli jižní branou. Naše permanentka pro národní parky se plně vyplatila, protože pouze společný vstup do Tetonu a Yellowstone stál 40 \$.

První naše zastávka byla u vodopádu Lewis.

Jeli jsme až do Grant Village u Velkého Yellowstonského jezera, kde bylo informační středisko a velký krám. V informačním středisku informovali hlavně o přírodních podmínkách Yellowstone. V roce 1988 ho postihlo několik požárů a zhruba z jedné třetiny vyhořel. Nechali to být a teď to pomalu znova zarůstá, ale mezi malými stromy stále ční pahýly ohořelých stromů.

Pak jsme popojeli kousek podél jezera do West Tumb Geyser Basin. Vedl tam krátký okruh

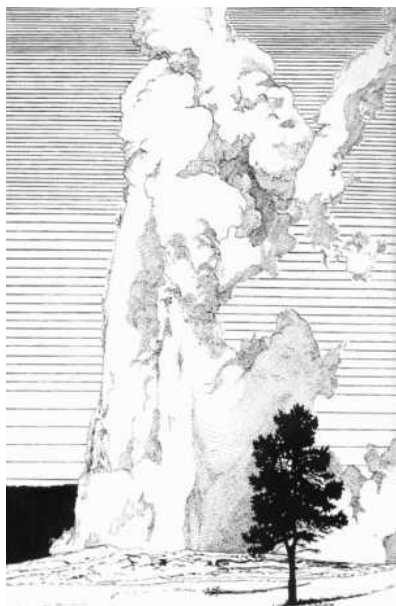

podél jezírek, mofet a bahenních sopek. Voda vyvěrala i v jezeru a u břehu koukaly z vody 2 malé krátery. Hned u lokality se pásl veliký Wapiti. Rangerka se snažila napřed zabránit lidem, aby se k němu přibližovali, ale když nedbali, tak ho raději odehнала. Přímo u odbočky k West Tumb se u termálního jezírka povaloval bizon. Řada lidí včetně Mirka se z fotografické vášně pohybovala v dost nebezpečné vzdálenosti.

Cestou opět byli na trase jeleni a málem došlo k zácpě na silnici, jak všichni současně se je snažili fotit a filmovat. Pak jsme opět potkali bizona – krácel mezi řekou a silnicí a protože u řeky mu lidé zahradili cestu, vyběhl na silnici a šel proti nám – spořádaně po správné straně.

Cestou jsme se zastavili u další tektonické lokality - byl to Mud Volcano – což byla taková dračí sluj, v níž to dunělo a bublalo a občas to vyplivlo vlnu vody, která potom přetékala z jezírka. Z jeskyňky nad vodou tam vyfukovalo plno páry.

Pak jsme popojeli k Velkému Yellowstonskému kaňonu. Po jeho obou okrajích vedou silnice,

z nichž je několik vyhlídek. Napřed jsme se z jižní strany podívali na vodopád Upper Falls, pak byli z druhé strany na vyhlídce přímo nad ním. Nakonec jsme jeli celý severní okruh podél kaňonu – byli jsme na vyhlídkách na celý kaňon a pak i na další vodopád Lower Falls. Před několika lety došlo v tomto místě k zemětřesení a ráz kaňonu se dost změnil, protože tu došlo k sesuvům skal.

Pak jsme jeli do našeho místa noclehu do West Yellowstone. Cestou jsme viděli ještě pár zvířat. Přestože některá se objevovala dost daleko, auta kvůli nim zastavovala. Bylo to třeba stádo bizonů a pěkné bylo stádo laní, které se brodily řekou.

Až při dojezdu do West Yellowstone jsme zjistili, že náš motel je 7 mil za městem prakticky v pustině při hlavní silnici ve směru na Butte. V recepci tam byl starý děda, který zjevně nestačil na svoji práci. Měli jsme tam rezervaci, ale on ji nemohl najít a Pecháčci a Fučíci ho museli přesvědčit svými vytištěnými potvrzeními. Nám přidělil pokoj, kde už někdo spal. Pak ráno mysleli, že nemáme zapláceno, protože dědek nechal platbu u původního čísla pokoje.

Vstupní hala byla vybavena příjemnými koženými pohovkami, tak jsme poseděli tam, popíjeli sangrii a pivo a povídali. Tento motel byl z M6 nejdražší, ale co do úrovně nejmizernější.

25.7.

Opět jsme se vrátili do Yellowstonu, abychom viděli další zajímavé lokality. Napřed jsme jeli do oblasti gejzírů Old Faithful, která je nazvaná podle nejmohutnějšího gejzíru. Hned po příjezdu jsme v informačním středisku zjistili, kdy se předpokládá erupce – bylo to za hodinu, další větší gejzíry měly stříkat až za delší dobu, nejvyšší gejzír Grand až odpoledne. Ostatní neodolali a stejně se k němu vypravili. Já jsem si prošla okroužek s nejvyšší geotermální aktivitou – různě to tam bublalo, barevné potůčky vytékaly z výronů, malý gejzírek Autum vyfrkoval pořád, také jsem zastihla menší erupci gejzírků Lion, které vypadají jako malé sopky.

Vrátili jsme se k Old Faithful asi 10 minut před předpokládanou erupcí – byl již obklopený davy přihlížejících zvědavců. Měli k dispozici 2 řady lavic tvarovaných do půlkruhu. Gejzír vytryskl chvíli po našem příchodu na dolním okraji odhadovaného času erupce (interval byl 20 minut). Napřed začal mírně, pak stříkal až do výšky 40 m, až se to pomalu zase uklidňovalo. Celé to trvalo asi 5 minut a davy se rozešly. Gejzír na malém kopečku už jen mírně kouřil jako celou dobu předtím.

Pak jsme popojeli do sousední lokality. Centrem byl menší gejzír Cliff, který soptil neustále, jen se měnila výška výstřiku, přičemž maximální byla 8 m. Po dřevěných lávkách se dalo dojít ke dvěma jezírkům.

Pak jsme se zastavili u Midway Geysir Basin. Tam se chodilo po lávkách z recyklovaného plastu s protiskluzovým páskem, po kterých se mi pajdalo velice dobře. Napřed bylo pářící horké jezírko a spící gejzír, který ukončil svoji činnost před 120 lety, pak se jednou po 100 letech probudil, a od té doby opět spí.

Došlo se ke smaragdovému jezírku Grand Prismatic Spring, které bylo skoro kulaté, mnohem úžasnější však bylo na leteckých fotografiích, na nichž se měnila jeho barva od okrajů ke středu.

Další zastávka byla u Gibbons Falls, kde voda nepadá dolů, ale stéká po prudce skloněné skále. Následovalo Beryl Spring – bublající jezírko přímo u silnice. Ještě jsme se nechali nachytat směrovkou Artists Point, tak jsme tam odbočili. U parkoviště bohužel nebyla žádná mapička ani vzdálenost, jak daleko se místo nachází. Vydali jsme se cestou do lesa, kudy proudily davy lidí. Já jsem se vrátila první, ostatní chvíli po mně, protože cesta běžela kamsi do dáli a nebylo jasné jak daleko. Další termální lokality jsme již spíše míjeli.

Jeli jsme na sever parku do Mammoth Hot Springs, což jsou obrovské bílé terasy mnohdy s barevnými pruhy se stékající horkou vodou. Napřed jsme si projeli autem horní okruh, kde na parkovištích nebylo skoro kde zastavit, nejhorší situace byla přímo nad terasami. Začalo se kabonit a než jsme si prošli chodníčky nad terasou, začalo fičet a pršet a silně se ochladilo až na 16°C. Objeli jsme zbytek okruhu již za mírného deště. Nejzajímavější byla homole Orange Spring Mond, která měla svůj název od oranžové barvy a neustále po ní stékala horká voda vyvěrající nahore.

Když jsme sjížděli dolů pod terasy, déšť zesílil a tak na další vycházku celkem nebylo ani pomyslení. Vyrazili jsme tedy na sever ven z parku. V městečku Gardiner stojí původní kamenná vstupní brána do parku stará asi 120 let. To ještě vypadalo, že ani moc pršet nebude. Ale pak to cestou zesílilo, bušily do nás šňůry deště, mraky visely těsně nad námi, válely se na okolních kopcích, blýskalo se. Mysleli jsme, že z toho vyjedeme, ale jeli jsme ve vytrvalém dešti 150 mil až do městečka Laurel, kde jsme měli zarezervované ubytování v motelu Super 8.

Naštěstí se dalo u vstupu zastavit pod střechou a vyložit zavazadla. Tento motel byl pro změnu nejlepší a z osmiček nejlevnější – byl tu poměrně prostorný bazén i s vířivkou, pěkná jídelna, internet, výtah do 2. patra a pokoje oproti jiným motelům vybavené fénem, žehličkou s prknem, Fučíci měli dokonce ledničku a mikrovlnku. Všichni si byli zaplavat v bazénu. Kluci večer seděli ve společenské místnosti, my v jídelně a popíjeli jsme víno. Při tom jednotlivci odcházeli na internet a zjišťovali zprávy z domova.

26.7.

Tento den jsme se měli přesunout až do města Cheyenne, tj. skoro 800 km. Jedinou plánovanou zastávku jsme měli u památníku bitvy u Little Bighornu. Bylo to přístupné na National Pass jako národní park. Vedla tam asi 5 km dlouhá silnička, na které bylo několik zastavení, kde byl popsán průběh bitvy. V místě, kde padli poslední vojáci kavalerie, trčel památník se jmény všech padlých a pod ním byl hřbitůvek posledních Custerových věrných. Kousek vedle stojí indiánský památník. U Vizitor centra prováděli podrobný výklad k bitvě.

Pak jsme se ještě stavili v Gift Schopu, kde si Honza koupil malou dýmku míru a já vázičku.

Jinak nás čekal jen dlouhý přesun s několika kratšími zastávkami. Na jídlo jsme se stavili v Buffalu. My jsme šli na bagetu do Subway a ostatní do Pizza Hut, kde byl bufet a nacpali se několika chody.

Do Cheyenne jsme dorazili až po 7. hodině. Motel byl hned vedle dálnice, ale chtěli jsme ještě něco koupit, tak jsme projeli kus města než jsme našli supermarket. Alkohol tam ale neprodávali, tak jsme museli ještě o kus dál do Liguor storu. Měli otevřeno nonstop, ale v noci prodávali jen přes okénko přímo do aut, část byla prodejna a část hrozná palírna.

Večer jsme opět chvíli poseděli u piva, zatímco kluci poslouchali písničky v autě.

27.8.

Tento den byl už pouze návratový. Letadlo nám letělo až k večeru, tak jsme se ještě dopoledne stavili ve městě. V těchto dnech tu zrovna probíhaly tzv. Frontier Days – rodeové dny. Dnešní den ráno byla na hlavním náměstí za zvuku hudby veřejná snídaně. Bohužel jsme to nevěděli předem, tak jsme o ni přišli. Už se tam jen uklízelo. Kvůli této akci bylo centrum zavřené. Zajeli jsme ke Kapitolu, který byl opět ve stejném stylu jako Denverký. Potom jsme zaparkovali co nejbližší centru a tam zapadli do Fleamarketu – blešího trhu. Vláďa se tam zcela realizoval, ani nešel do města a raději šel ještě do dalšího podobného obchodu. Koupili jsme mexický klobouk, nějaké autoznačky a různé blbinky. Ostatní si individuálně prohlíželi město. Na náměstí stála ohromná pomalovaná kovbojská bota, všude chodili lidé v kloboucích. Zároveň probíhal letecký den a nad hlavami nám lítaly tryskáče a svým kouřem tvořily různé obrazce.

Pak jsme již jen přešli asi 100 km do Denveru. Měli jsme ještě čas, tak jsme se na kraji města stavili v restauraci Burgers Malts. Byla ve stylu 60. let, mezi stoly stál na podstavci motocykl, byla vyzdobená

fotkami Elvise a jeho vrstevníků a obsluhovala nás holka s asi půl metru vysokou růžovou parukou. Někteří si dali klasiku, tj. hamburger s hranolkama, já jsem si dala Pork Chups, z čehož se vyklubal řízek s bramborovou kaší s cibulí a k tomu brokolicí.

Když jsme vyjžděli z restaurace, chtěli jsme zajet k pumpě, která byla v protějším směru. Až na světlech jsme však viděli, že se tam nedá zahrnout, Vláďa to však risknul, ale okamžitě se proti nám rozsvítil neon policie v nenápadně vypadajícím autě a už nás měli. Policajt nás odstavil a Vláďa mu vysvětloval, že jedeme odevzdat auta na letiště. Nakonec nás pustil a řekl, ať si dáváme pozor.

Pak jsme již jen vyklidili auta, odevzdali je v půjčovně a Shuttlem přešli na letiště. Při kontrole velice podrobně kontrolovali moji nohu – přejížděli jí hledačkou, taky se jim zdál podezřelý Tomáš, který měl na sobě dlouhý indiánský vzorovaný plášť, dlouhé rozpuštěné vlasy s čelenkou a četné kovové ozdoby, takže při průchodu turniketem pískal. Byl z toho tak popletený, že u nich nechal batoh s mobilem. Vzpomněl si na to až v polovině letištních chodeb, ale batoh tam v pořádku zůstal.

Odletěli jsme v 16:50. Dohadovali jsme se, zda se úplně setmí, když poletíme směrem k pólu, ale letušky nařídily zatáhnout všechny okýnka, aby nás nic nerušilo ve spaní.

28.8.

Ve Frankfurtu jsme pouze přestoupili a do Prahy dorazili po 13. hodině. Ještě jsme udělali poslední společné foto a naše cesta definitivně skončila.

